

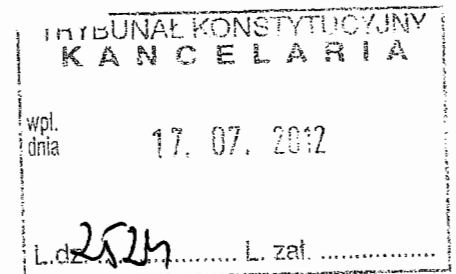
Nad. 13.07.2012 v.
Warszawa, dnia 13 lipca 2012 r.

Trybunał Konstytucyjny

adw. Roman Giertych

Pełnomocnik skarżącego

G   K

Sygn. akt Ts 45/10

Zażalenie

na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 lipca 2012 r. o odmowie nadania dalszego biegu
skardze konstytucyjnej w zakresie określonym w postanowieniu.

Powołując się na udzielone mi pełnomocnictwo, w aktach sprawy, niniejszym na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U Nr 102, poz. 643 ze zm.) **zaskarżam** postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 lipca 2012 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie określonym w postanowieniu. Postanowienie zostało mi doręczone mi dniu 6 lipca 2012 r.

Zaskarżonemu postanowieniu **zarzucam** sprzeczność istotnych ustaleń Trybunału Konstytucyjnego z materiałem dowodowym skargi, polegająca na przyjęciu, że wydanie orzeczenia w przedmiotowej sprawie nie jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych praw i wolności skarżącego, a w konsekwencji odmówienie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, w sytuacji gdy aby Trybunał Konstytucyjny mógł odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu z uwagi na okoliczność, że akt normatywny – art.275 § 2 k.p.k. - w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał, jedynie wówczas gdyby kwestionowany przepis nie zawierał treści normatywnych odnoszących się do sfery praw i wolności konstytucyjnie chronionych oraz gdyby istniał inny alternatywny instrument prawny, który mógłby spowodować zmianę sytuacji prawnej ukształtowanej definitywnie zanim przepis utracił moc obowiązującą; tymczasem art. 275 § 2 k.p.k. w takim rozumieniu, jakie zostało mu nadane postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej

z dnia   października 2009 r. w przedmiocie zastosowania wobec skarżącego dozoru Policji wraz z nakazem powstrzymywania się z pracownikami M   sp. z o.o. i przebywania na terenie M   sp. z o.o. bezpośrednio narusza konstytucyjne prawa i wolności skarżącego, a to wolność poruszenia się po Rzeczypospolitej Polskiej (vide art. 31 ust. 1 Konstytucji), co w zestawieniu z faktem, że skarżący był osobą zatrudnioną w M   sp. z o.o. oznacza również naruszenie konstytucyjnego prawa wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy zagwarantowanego w art. 65 ust. 1 Konstytucji RP;

Na podstawie art. 36 ust. 7 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U Nr 102, poz. 643 ze zm.) **wnoszę** o skierowanie sprawy na rozprawę.

Uzasadnienie

Nakaz umorzenia postępowania przez Trybunał Konstytucyjny ze względu na utratę mocy obowiązującej przepisu opiera się na założeniu, że przedmiotem kontroli konstytucyjności powinien być tylko taki akt normatywny, który wciąż wywołuje skutki prawne. Tym niemniej, kontrola konstytucyjności przepisu winna nastąpić, jeżeli wydanie orzeczenia o akcie normatywnym, który utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia, jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw. W orzecznictwie TK sformułowano wskazówki co do dopuszczalności powołania się na „konieczność wydania orzeczenia dla ochrony konstytucyjnych praw i wolności”. W wyroku z 21 V 2001 (SK 15/00)9 TK stwierdził, że wymagane jest tu kumulatywne spełnienie trzech przesłanek. Po pierwsze, badany przepis musi zawierać „treści normatywne odnoszące się do sfery praw i wolności konstytucyjnie chronionych”. Po drugie, wydanie orzeczenia musi być konieczne w tym sensie, że nie istnieje „żaden alternatywny instrument prawny (...) który mógłby spowodować zmianę sytuacji prawnej ukształtowanej definitywnie, zanim ów przepis utracił moc obowiązującą”. Po trzecie, ewentualne usunięcie przepisu z porządku prawnego powinno być „skutecznym środkiem dla przywrócenia ochrony praw naruszonych obowiązaniem kwestionowanej regulacji prawnej”. W ocenie skarżącego, już samo obowiązywanie przepisu, którego ewentualne zastosowanie wiązałoby się z naruszeniem konstytucyjnych praw i wolności jest wystarczające, by mówić o „konieczności wydania orzeczenia dla ochrony konstytucyjnych praw i wolności” (art. 39 ust. 3 o Trybunale Konstytucyjnym).

Taka sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. Wydanie postanowienia przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej Ł   z dnia   października 2009 r. w przedmiocie zastosowania wobec skarżącego dozoru Policji wraz z nakazem powstrzymywania się z pracownikami M   sp. z o.o. i przebywania na terenie M   sp. z o.o. bezpośrednio naruszyło konstytucyjne prawa i

wolności skarżącego, a to wolność poruszenia się po Rzeczypospolitej Polskiej (vide art. 31 ust. 1 Konstytucji), co w zestawieniu z faktem, że skarżący był osobą zatrudnioną w M sp. z o.o. oznacza również naruszenie konstytucyjnego prawa wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy zagwarantowanego w art. 65 ust. 1 Konstytucji RP. Skarżący przed wydaniem zaskarżanego postanowienia był przecież osobą zatrudnioną na stanowisku M sp. z o.o., zaś kwestionowane postanowienie doprowadziło do niemożliwości wykonywania przez niego pracy zarobkowej na dotychczasowym stanowisku.

W tym stanie rzeczy, wnoszę jak w *petitum*.

Roman Giertych, adwokat

